

ние; като вѣрваха, че такива не щѣтъ ги изда на Турцитѣ, Тѣ отидоха на близо до селото и намѣриха едно воловарче. Дадоха му едно бѣло меджидие и взеха хлѣбътъ му, що имаше въ торбата си. Слѣдъ като си го раздѣлиха по ханка, раздразниха гладнитѣ си стомаси, но нѣмаше вече други хлѣбъ. Тѣ накараха воловарчето да забърка на каша зобътъ (ямата), която носеше за воловетѣ, и да имъ я опече както може, а тѣ се отстраниха далечъ отъ димящиятъ огнь за да чакатъ за хлѣбътъ. Нѣмаше що да стори воловарчето, когато Стоилъ скръщна зъби, сви дебелитъ си вежди и яростно го изглѣда като да го смръкне. То стъкна огнь и го натрушка, забърка зобъта като тесто и го насипа на жаравата. Като почакаха малко, изчиткаха му отъ далечъ, да извади хлѣбътъ и то го вадеше натрошенъ на части и опеѣленъ натрупа го на торбата и го занесе, дѣто бѣха затаени. Прѣгладнелитѣ си го раздѣлиха по равно и го налагаха съ такъвъ апетитъ, като да бѣше извѣнредно яденіе. Но малко слаба храна незадоволяване прѣгладнелитѣ умаломощени снаги. Г. Дръжовъ, който носеше съ себе си 30-40 лири даде на воловарчето едно бѣло меджидие, да имъ купи хлѣбъ, като го заклѣваше да не ги издаде, а тѣ ще го причакватъ татъкъ додѣто са завърне. То взема паритѣ и отиде въ селото. Вѣйводата каза на дружината си: „момчета! да се отстранимъ отъ тукъ и да отидемъ по-близо, но отстрани. Ако би момчето да обади мѣстото. дѣто сме, да не ни сполучатъ. Ако видимъ да отива само то на мѣстото, ще му подесвирнемъ и ще го прѣваримъ и вземемъ хлѣбътъ. Ако ли ни издаде и дойде потеря, ще я съглѣдаме и отъ рано, ще са затаимъ или ще привалимъ, до дѣто тя стигне на туй мѣсто, което ѱ покаже воловарчето“. Всички послушаха думитѣ на вѣйводата, като знаяха,